

Pa jo napravi in odvede naravnost k fotografu, da naslika tudi Milico, ki moli za očeta. Njena mama ni ničesar vedela o tem, a tudi Milica je znala molčati!

Ko so bile slike končane, dobi Miličina mama sliko po pošti in na njej vidi svojo Milico! Ves dan je potem jokala od veselja.

Tudi oče v strelskih jarkih je dobil Miličino sliko s primernim besedilom. Pa je odpisal: »Ljubi moj Milček, moj otrok! Dobil sem danes Tvojo sliko, ki na njej tako angelsko prosiš zame — za svojega očeta. Hvala Ti, otrok moj, hvala Tvoji dragi mami! Ti tega danes ne razumeš, razume me pa mamica, ki ji povem, da je bil današnji dan, najlepši dan mojega življenja v vojni! Poljub, otrok moj!«

Ta dan je bil zopet dan joka, žalosti in veselja.

Tako rasteta in se razvijata naši dve deklici. Ko bosta veliki in vidita svoji sliki v »Zvončku«, se jima zbudi spomin, kako je bilo takrat, ko sta molili za brata in očeta — pa si ne bosta želeli onih časov nazaj!

Mali ribič.

*Juhé, juhé —
jaz mladi ribič in mornarček,
ko pojdem jutri v barčici
z očetom na morjé!*

*Klobuček slamnati postrani,
pa cvetke pisane za trak —
in v morje zaveslam pogumno
v jutranji mrak;
pa nate, kužek, ne bom zabil,
še tebe bom na lov povabil
jaz ribič mlad.*

*Juhé, juhé —
zavriskam čez to zéleno morjé,
da čula me še mamica
doma za našo bo vasjo . . .*

Josip Kralj.

